Beyefendiyi Kim Zehirledi?

Bir Komiser Agnes Polisiyesi

Erdal Erkut

Macera Perest
kitaplar

1
Kırmızı Güller

Çevresindeki renkler sanki solmuştu, solmuş da değil, grileşmişlerdi; beyaz renkler bile koyulaşmıştı. Odayı dolduran güllerin kırmızı olduklarını biliyor ama renklerini algılayamıyordu. Nereden biliyordu, acaba önceden görmüş müydü? Kırmızı renk böyle miydi? Çiçeklerin yaprakları neden siyahtı?..

"Agnes Hanım yemeğinizi getirdim."

Çok uzaklardan gelen bir ses, sanki yankı gibi... Sözcükler tekrarlanıyor kulaklarında, birbirine karışıyor, anlaşılmıyorlar. Bir uğultu... Gri giysili hemşire, yatağının başucunu yavaş yavaş kaldırıyor.

Kaburgaları dışarıya fırlayacakmış gibiydi, canı neden yanıyor?

Hemşire tekerlekli sehpayı çeviriyor, tablasını yatağın üstüne uzatıyor, sonra yemek tepsisi gözlerinin önüne geliyor.

"Yemeğinizi yemelisiniz."

Yemeği yeme... Yeme... Ye... Ye…

Her şey uğulduyor… Canı neden bu kadar yanıyor?.. Kendine yaklaşan o karaltı ne? Karaltı hızla yaklaşıyor... Yaklaşıyor... Yaklaşıyor... Kolunu kaldırıyor, korunmak ister gibi yüzüne siper ediyor. Gözlerini kapatıyor... Ve birden her şey kararıyor!..

Gözlerini açıyor. Bir hastane odası!.. Her şey bembeyaz, duvarlar, tavan, yatak...

Ne oldu, nereye çarptı? Bir tır evet bir TIR'a çarptı... Vosvos'uyla bir TIR'ın karnına girdi. Tırın şoförü "O" muydu? Gülleri gönderen o "Alçak Güzel Adam" mıydı? Her taraf kıpkırmızı gül dolu… Her yer beyaz, sadece güller kırmızı... Ne kadar çok gül!..

"O", denize bakan terasında oturuyor. Bakışları bir sevecen, bir korkutucu... TIR'ı gönderen "O"... Gülleri gönderen "O"... TIR ve Gül... TIR ve Gül…

Oda yavaş yavaş gerçek renklerine bürünüyor. Hemşirenin giysisi beyaz, saçları sarı, aslında tam sarı değil, dipten koyular çıkmış, boya zamanı gelmiş de geçmiş... Dudaklarında belli belirsiz bir pembelik, gözleri uykulu gibi çipil çipil, yüzü yorgun.

Kendi yüzü nasıl acaba? Hemşireden bir ayna istemeli ama isteyemiyor, sesi çıkmıyor.

Hatırlamaya başlıyor. TIR saldırısından sonra hastanede uyandığını hatırlıyor. Bir süre konuşamamış, sonra bu durum geçmişti. Peki, şimdi neden yine konuşamıyor? Sonunda hatırlıyor. Doktor, "Çok sarsıldınız, zaman zaman bu nüksedecek" demişti.

Konuşamıyor ama konuşabilmeli!.. Buradan olabildiğince çabuk çıkmalı. "O Güzel Alçak Adam"ın peşine düşebilmeli... Konuşamazsa bırakmazlar, iyi olduğuna herkesi inandırabilmeli!

Hamza Başkomiser, Necdet'le beraber ziyaretine geldiğinde, onlarla ne kadar rahat konuşmuştu. Neden yine kötülemişti? Necdet'in söylediklerinden mi etkilenmişti?

Necdet, aslında bildiği şeyleri söylemişti. Ayşegül'ün giderken, "Agnes Hanım'a söyleyin, ne yaptımsa isteyerek yapmadım. Her şeyi emir alarak yaptım!" dediğini anlatmıştı.

Evet, her şeyi o planlamıştı. Hepsi onun kurşun askerleriydi. Kendine zarar verecek olanları ortadan kaldırmaktan hiç çekinmemişti. Bana söylediklerinin hepsi yalandı, diye mırıldandı. Ölenlerin intikamını bu adamdan nasıl alabilirdi? Bu adamlar yenilmezler, hep kurşun askerleri kullanırlar, gerektiğinde onları feda ederlerdi.

Güllerin üstündeki kartı hatırladı. *Özür dilerim, beni mecbur ettin. Lütfen affet*, yazıyordu. Utanmaz adam bir de affedileceğini düşünüyordu. Hayır, onu hiçbir zaman affetmeyecekti. Bundan sonra da hayatını "O" ve O'nun gibi yenilmezleri yenmeye adayacaktı.

Oda yine dönmeye başladı ama bu defa çabuk durdu. Kendini dinledi. Göğsündeki acı ve zaman zaman oluşan baş dönmesi dışında başka bir sorunu yoktu. Göğsündeki acının da sadece incinmeden geldiğini, kaburgalarının kırık olmadığını doktor söylemişti.

"Bir ayna... Bana lütfen bir ayna getirir misiniz?"

İşte bak, konuşabilmişti. Sıkıntılarının çoğu psikolojikti herhalde. Konuşabilmesine fiziksel bir engel yoktu. Kendini toplamalı ve gücünü yeniden kazanmalıydı.

"İyileşmişsiniz Agnes Hanım. Kadın hastalar iyileşince ilk olarak ayna isterler ama bence şimdilik aynaya bakmayın, yüzünüzdeki morluklar henüz geçmedi."

Demek yüzünde morluklar vardı.

"Olsun, bana yine de bir ayna verin lütfen!"

Hemşire çıktı. Uzun süre gelmedi. Bir ayna bulmak o kadar zor muydu? Her kadının çantasında ayna olurdu. Kendi çantasında da vardı. Kendi çantası!.. Kadını hapse attıracak delilin bulunduğu çanta... Kendi çantasını kapkaççının kaptığını hatırladı. Çantayı da delili de kapmıştı. "O"nun adamıydı muhakkak! Kurşun askerler... "O Güzel Alçak Adam"ın kolları her yere yetişiyordu. Birden, kendini yorgun hissetti. Gözlerini kapattı, hemen uyudu.

Uyandığında hava kararmıştı. Hem de ne kararma... Gece yarısı mı olmuştu? Hemşireden ayna istediğini hatırladı. Kadın aynayı getirmemişti.

Kalkabilir miydi acaba?.. Banyoda ayna vardır ama oraya kadar gidebilir miydi? Karşısındaki ışık gözünü kamaştırdı. Ne kadar güçlü bir ampuldü bu!.. Demin sanki yoktu.

Hareket etmeye çalıştı, ayaklarını çekti, yataktan aşağı sarkıtmak istedi, hatta birini sarkıttı. Gövdesini kaldırmak istedi ama birden yine her yer karardı. O ampul yok oldu. Beynini sımsıcak hissetti. Kan mı hücum etmişti kafasına? Zamanla karanlık ağır ağır kaybolur gibi oldu. Sonra yavaş yavaş her şey grileşti. Sis mi vardı etrafta? Oda içinde sis olur mu hiç? O ampul de artık parlamıyordu.

Her şeyi düşünebiliyor, hissediyordu. Hastane kokusu burnundaydı ama göremiyordu. Evet, göremiyordu... Gözlerine ne olmuştu?

Banyoya gitmeliydi. Banyoda ayna vardır. Kalkmalıydı. Diğer ayağını da indirdi, yere basabildi. Kollarını yatağa bastırarak doğruldu. Bir an için ayakta durabildi, birden yine başı döndü, yatağa oturdu, baş dönmesinin geçmesini bekledi.

Bekledi... bekledi... Sonra kalktı, dosdoğru giderse kapıya varabilirdi. Hangi kapıya?.. Doğru düşünmüştü. Kapıyı açtı, karanlığa çıktı. Karanlık... ama zaten göremiyordu ki!.. Kokladı. Banyo kokusu yoktu. En temiz banyonun bile koktuğunu biliyordu. Demek banyo kapısını değil, oda kapısını açmıştı.

"Hemşire" diye bağırmaya çalıştı, bağıramadı. Sesi çıkmadı...

Sesleri o anda duydu.

"Öldü mü?"

"Hayır, daha ölmedi. Çok sonra… Çok, çok sonra... Yavaş, yavaş ölecek. Artık gidebiliriz."

Birden ayak seslerini duydu. Biri ayağını sürür gibiydi, diğer ses ise toktu: Tak, tak, tak...

Seslere doğru döndü. Önünü göremediği için, kollarını ileriye doğru uzatarak yürüdü.

"Hey!.. Bak burada ne var? Bunu da alalım mı? Ne yapıyor böyle? Kollarını neden öyle uzatmış?"

"Bu kötü oldu."

"Ben şunu halledivereyim mi şimdi?"

Birden eli, kıllı bir şeye değdi. Bir bıyık!.. Sonra dudaklar, yanaklar, bir kabarıklık, üstünde iki kıl, bir et beni!.. Bir de koku, yemek kokusuyla karışık ter kokusu... Bir koku daha: Bir parfüm! Daha uzaktan geliyor ama sanki erkek parfümü değil! Tuhaf... çok tuhaf... hem erkek teri kokusu hem kadın parfümü! Belli belirsiz fark ediliyor. Bu ikinci adam olmalı.

"Yahu bu kadın beni okşuyor. Eli demin bıyıklarımdaydı, şimdi yanağımda."

"Aptal herif, o seni okşamıyor. O kadın kör, körler insanları elleriyle hissederler."

"Yürürken kollarını uzatması bu yüzden mi? Ben hiç kör adam görmedim. Kör kadın da görmedim."

"Hadi ulan geri zekâlı, Necla'nın babası Hüsamettin Efendi de kör değil mi? Hani şu, bastonunu öne doğru uzatıp zaman zaman yere vuran ihtiyar herifi de mi görmedin?"

"Ha doğru! Şu hep pencerenin önünden tak tak ses çıkararak geçen herif... Neyse yahu, demek görmüşüm ama kör kadın görmedim işte! Ben bunu halledivereyim mi şimdi?"

"Yok yahu, değmez. Karı zaten kör, bizi göremedi ki. Hadi yürü tüyelim."

Birden itildiğini hissetti. Sendeledi, bir yere tutunmak istedi ama tutunacak yer yoktu. Düşerken kafasını duvara çarptı. Bayılacağını hissetti ama bayılmamalıydı. Bu adamlar yan tarafta bir şeyler yapmışlardı. Hemşireye bildirmeliydi...

Yavaşça bilincini yitirirken mırıldandı. "Ayna da bulamadım!.."